

[Undervisningsministeren.]

Henseende, er tom Snak, som I ikke skal tage alvorligt! I kan jo blot se, hvordan vi selv lever, hvilket Eksempel vi giver jer! Ja, ikke blot det, men vi lærer jer eet Princip, men plæderer offentligt lige det modsatte og hævder det som det bedste. Er det en holdbar Tilstand?

Man kunde imidlertid rejse det Spørgsmaal — og det er jo blevet rejst og ikke blevet besvaret med nogen som helst Klarhed —, om den danske Folkeskole er en kristen Skole i den Forstand, at den er forpligtet paa Kristendommens Lære, dens Etik og Moral. Herom er der nu for mig ingen som helst Tvivl, saadan som vor Lovgivning er. I Folkeskolelovens § 1, Stk. 3, hedder det, at Kristendomsundervisningen i Folkeskolen skal være i Overensstemmelse med Folkekirkens evangelisk-lutherske Lære, og i Bemærkningerne til Forslaget, da det i sin Tid blev fremsat — saa vidt jeg husker i 1936 —, staar der udtrykkeligt:

„Man har dernæst ønsket at fastslaa, at Folkeskolen som hidtil skal hvile paa Folkekirkens Grund, og at dens Kristendomsundervisning derfor skal være i Overensstemmelse med den evangelisk-lutherske Lære.“

Kan man i Grunden forlange noget tydeligere i saa Henseende? Og i den vejledende Bekendtgørelse, som det ærede Medlem Hr. Hvidberg allerede har omtalt, af 24. Maj 1941, og som jo ikke er saadan et ganske almindeligt Stykke Papir, men en Bekendtgørelse, der er udsendt til Vejledning for hele Landets Skoler uden for København — ogsaa sendt til København, men den gælder jo saadan set ikke direkte København —, der hedder det, at Folkeskolen bør udvikle og styrke Børnenes Sans for etiske og kristelige Værdier. Men for mig kan selve det, at Kristendomsundervisningen er lagt hen til Folkeskolen, er en Del af dens Fagkreds, er betroet den som en Pligt, da umuligt betyde noget som helst andet end, at det er Kristendommens etiske Principper, Folkeskolen maa lære og indprente Børnene, og ikke andre hermed stridende Principper; ellers er vi jo ude i den fuldkomne Meningsløshed. Men hertil kommer, at jeg synes, vi herinde har Grund til at huske paa, at ganske givet den allerstørste Del af vort Folk staar bag ved denne Opfattelse og ikke ønsker den latterliggjort.

Men naar Forholdet ligger saaledes — og det kan efter min Mening ikke bestrides —, er der Grund til at spørge: Har Skoledirektionens Flertal med sin Afgørelse villet tilkendegive, at det gaar ind for andre,

nyere Moralprincipper end de kristne? Er dette Tilfældet, vil jeg fastslaa, at saa kommer Københavns Skolevæsen til at indtage en Særstilling i Forhold til det øvrige Land, saa er dette Skolevæsen paa et vigtigt Omraade brudt ud og har forladt det hidtidige fælles Grundlag, hele den danske Folkeskoles. Og paa den anden Side: Vil Skoledirektionens Flertal hævde, hvad jeg tror, at den stadig staar paa det fælles Grundlag, kan den da træffe en Afgørelse, som den, der her er truffet? Her siger den jo aabent til de Lærere, Forældre og Børn, der holder fast ved det hidtidige Grundlag: hvis I er utilfredse, kan I faa Lov til at forlade Skolen og søge andre Steder hen, medens den, der proklamerer den nye Opfattelse, faar Ret til at blive. Ja, selve dette Tilbud viser, synes jeg, hos Flertallet i Skoledirektionen en klar Erkendelse af, at der er noget galt paa Færde her; thi ellers vilde man ikke gribe til et saadant Tilbud, som efter mit Skøn oven i Købet i Praksis ikke vil vise sig ret meget bevendt.

Det er naturligt at spørge, om Direktionsflertallet virkelig kan handle saaledes, hvis det hævder at staa fast paa de Forudsætninger, som Skoleloven indeholder, Forudsætninger, der naturligvis maa være fælles for hele vor Folkeskole. Thi disse almindelige Bestemmelser maa ogsaa gælde København. Det er ogsaa vanskeligt at se, at Skoledirektionens Flertal kan være i Overensstemmelse med sig selv og med den Læseplan, som man selv har udarbejdet, og hvori det hedder, hvad allerede er nævnt af det ærede Medlem Hr. Hvidberg, at Seksualbelæring skal være etisk betonet, saa den fremmer de unges sædelige Opdragelse, ligesom det bør indskræpes, hvilket Ansvar der er knyttet til Slægtens Forplantning, og at Ægteskabet er det fundamentale i Samfundets Opbygning.

Der er talt i denne Sag en hel Del om Aabenhed og Sandhed og Redelighed, og det skal erkendes, at Skoleinspektør Norden-toft aabent og redeligt over for sit Lærerraad meddelte, at hun ventede et Barn, men det forekommer mig ogsaa, naar Sandhed skal siges, at her hørte Redeligheden op. Hvad vilde nemlig have været redeligt over for den Skole, hvori hun tjener? Er det en Holdning som den, hun har indtaget? Nej, efter min bedste Opfattelse vilde virkelig Redelighed være at sige: jeg erkender aabent og redeligt — og det er udmærket, at hun gør det —, at jeg er kommet i Konflikt med de Moralbegreber, hvorpaa Skolen hviler. Derfor maa jeg forlade den og gaa ud og arbejde paa den nye og efter